

בש"פ 6532/15 - מדינת ישראל נגד שמעון קופר

בבית המשפט העליון

בש"פ 6532/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: שמעון קופר

בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תאריך הישיבה: כ"ח בתשרי התשע"ו (11.10.2015)

בשם המבקשת: עו"ד נילי אפשטיין

בשם המשיב: עו"ד איתי בר עוז

החלטה

1. בפני בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

עמוד 1

להארכת מעצרו של המשיב החל מיום 13.10.2015 - ב-90 ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד - לפי המוקדם.

2. ביום 26.11.2012 הוגש כתב אישום נגד המשיב המייחס לו עבירה של רצח בכוונה תחילה של אשתו השלישית ג'ני מור-חיים ז"ל (להלן: ג'ני). ביום 29.4.2013 תוקן כתב האישום ונוסף לו אישום נוסף (שסומן כאישום הראשון) בעבירה של רצח בכוונה תחילה של אשתו הראשונה אורית קופרשמיט ז"ל (להלן: אורית).

לפי עובדות האישום הראשון, המשיב נישא לאורית בשנת 1983, אך מאז שנת 1992, בעודו נשוי לאורית, ניהל מערכת יחסים זוגית נוספת גם עם אשה בשם שרונה בן-אור, תוך שהוא חולק בית משותף עם כל אחת מהן. בלילה שבין ה-17.1.1994 ל-18.1.1994 לן המשיב בביתה של אורית, במהלך הלילה המית אותה בדרך שלא הותירה סימן בגופה, ולאחר מכן פיזר כדורים לצד גופתה על מנת ליצור מצג שווא של התאבדות. לפי עובדות האישום השני, בשנת 1999 פגש המשיב את ג'ני ועבר להתגורר עימה, ובשנת 2007 אף נישאו בקפריסין. בזמן שהיה במערכת יחסים עם ג'ני, בשנת 2006 הכיר המשיב את ד"ר מריה זקוטסקי (להלן: מריה), רופאה מרדימה, והחל לקיים אף עמה מערכת יחסים זוגית. עובר לחודש אוגוסט 2009 הציג המשיב למריה מצג שווא לפיו הוטל עליו לרצוח בשליחות ביטחונית אדם מסוים, ושאל אותה האם ישנו חומר קטלני שלא יתגלה בבדיקה טוקסיקולוגית. בעקבות כך, העבירה לידי מריה חומר קטלני ומזרק והסבירה לו את אופן השימוש בהם. בלילה שבין ה-20.8.2009 ל-21.8.2009 המית המשיב את ג'ני, באמצעות החדרת החומר שמסרה לו מריה לגופה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 47951-11-12). בדיון שהתקיים ביום 26.11.2012, המועד בו הוגש כתב האישום המקורי (אשר כלל באותה עת רק את האישום המייחס למשיב את רציחתה של ג'ני), הסכימו באי כוחו של המשיב לקיומה של עילת מעצר בעניינו של המשיב וכן לקיומן של ראיות לכאורה, וזאת עד להחלטה אחרת. לצד זאת התבקשה הפניית המשיב לפסיכיאטר המחוזי על מנת שתתקבל חוות דעת בעניינו. חוות הדעת שהוגשה מטעם הפסיכיאטר, קבעה כי המשיב כשיר לעמוד לדין והיה אחראי למעשיו בעת ביצועם.

הדיון התחדש ביום 3.4.2013 ובמסגרתו טענו הצדדים לענין הראיות לכאורה. ביום 18.4.2013 קבע בית המשפט (סגן הנשיאה א' יעקב) כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, והורה על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו. ביום 28.4.2013 ערר המשיב לבית משפט זה על החלטת המעצר והדיון התקיים ביום 6.5.2013 בפני השופט ע' פוגלמן, אלא שבינתיים תוקן כאמור כתב האישום המקורי שהוגש נגד המשיב ונוסף לו האישום המייחס למשיב גם את רציחתה של אורית. נוכח האמור הורה השופט פוגלמן להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא על מנת שיבחן את התשתית הראייתית הלכאורית גם ביחס לאישום הנוסף (בש"פ 3007/13). הדיון בבית המשפט קמא התקיים ביום 19.5.2013, וביום 6.6.2013 קבע בית המשפט כי בשלב הנוכחי לא הוצגו ראיות לכאוריות מספיקות בנוגע לאישום הנוסף המצדיקות כשלעצמן מעצר עד תום ההליכים, ואולם לאור ההחלטה הקודמת בנוגע לאישום המקורי, יוותר המשיב במעצר עד תום ההליכים.

3. עררים שהגישו שני הצדדים על החלטה זו נדחו בבית משפט זה ביום 25.7.2013 (בש"פ 4844/13 ובש"פ 4983/13). השופט נ' הנדל קבע בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה למעצרו של העורר, לכל הפחות ביחס לאישום הנוגע לרציחתה של ג'ני, וכי

לנוכח מאפייני העבירות המיוחסות לעורר ולאור העובדה שהמסוכנות הנשקפת מהמשיב היא גבוהה ביותר וקיים גם חשש לשיבוש הליכי חקירה ותביעה, אין מקום להורות על שחרורו לחלופת מעצר (שם, בפסקה 16).

4. שתי הארכות המעצר הראשונות של המשיב ניתנו בהסכמתו (בש"פ 5615/13; בש"פ 7511/13). ביום 11.2.2014 האריך בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) את מעצרו של המשיב בשלישית, תוך שקבע כי קצב התקדמות המשפט וחוזקן של עילות המעצר ומסוכנותו של המשיב מצדיקים את הארכת המעצר (בש"פ 927/14). ביום 15.5.2014 האריך בית משפט זה (השופט י' עמית) את מעצרו של המשיב ברביעית, לאחר שקבע כי לאור התנהלות ההליך ביעילות מרבית, ונוכח האישומים המיוחסים למשיב אין מנוס מהארכת המעצר (בש"פ 3221/14). ביום 14.8.2014 האריך בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) את מעצרו של המשיב בחמישית, לאחר שהתייחס לכך שמדובר בתיק מורכב, אשר במסגרתו מיוחסות למשיב שתי עבירות רצח, ותוך שקבע כי החשש מהימלטות מן הדין הוא משמעותי מבעבר (בש"פ 5441/14). ביום 11.11.2014 האריך בית משפט זה (השופט א' רובינשטיין) את מעצרו של המשיב בשישית, תוך שקבע כי אין חולק שההליך מתנהל כסדרו, וכי עילות המסוכנות וההימלטות לא פסו (בש"פ 7383/14). מאז, הוארך מעצרו של המשיב שלוש פעמים נוספות בהסכמתו (בש"פ 847/15, בש"פ 2870/15 ובש"פ 5089/15).

5. באשר למצב הדברים בתיק העיקרי. סיכומי התביעה הוגשו ביום 15.1.2015, וסיכומי ההגנה הוגשו ביום 1.6.2015, לאחר מספר בקשות דחיה מטעמה. סיכומי הצדדים בעל-פה נשמעו על ידי בית המשפט ביום 13.7.2015. טרם נקבע מועד להכרעת הדין.

6. בבקשה שלפני טוענת המבקשת, כי המעשים המיוחסים למשיב - ביצוע רצח לאחר תכנון קפדני ותוך תמרון האנשים שבסביבתו במשך זמן רב - מעידים על מסוכנותו הרבה. כן נטען, כי המשיב הוא אדם מתוחכם ובעל אישיות מסוכנת שאינו בוחל באמצעים להשגת מטרותיו. עוד נטען, כי קיים חשש ששחרורו של המשיב יביא לשיבוש הליכים ולהימלטות מאימת הדין. ולבסוף, נטען כי משפטו של המשיב נמצא בשלבו האחרון והצדדים ממתינים לקביעת מועד לשימוע הכרעת הדין, ועל כן מן הראוי להאריך את מעצרו כמבוקש.

7. בדיון בעל פה הפנתה באת כוח המדינה לנימוקי הבקשה. לדבריה, אמנם טרם נקבע מועד למתן הכרעת הדין, אך חלפו רק כ- 3 חודשים מהמועד בו הושלם שלב סיכומי הצדדים. כן הודגש כי בהליכי הארכת מעצר קודמים בעניינו של המשיב נקבע כי המשפט התנהל באופן תקין וללא עיכובים מיותרים.

מנגד טען בא כוח המשיב, כי מדובר בהארכת מעצר עשירית וכי בהארכת המעצר הקודמת מיום 5.8.2015 החליט בית משפט זה (השופט א' שוהם) להאריך את מעצר המשיב ב- 60 ימים בלבד, תוך שהביע עמדתו כי הכרעת הדין צריכה להינתן בתוך פרק זמן סביר.

8. דין הבקשה להתקבל.

9. כידוע, עיקר תכליתה של הסמכות לפי סעיף 62 לחוק המעצרים לקיים ביקורת על קצב התקדמות ההליך וניהולו התקין ולאזן בין זכויות הנאשם לבין האינטרס של שמירת שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 38/15 מדינת ישראל נ' פלוני (11.1.2015)).

10. בענייננו - מיותר להדגיש את חומרת עבירת הרצח, ואין צורך להכביר מילים על חומרת המעשים המיוחסים למשיב, כמפורט בכתב האישום. לא בכדי כבר קבע בית משפט זה כי מעשי המשיב מלמדים על מסוכנות גבוהה ביותר הנשקפת ממנו, וכי החשש להימלטותו מן הדין הוא משמעותי (פסקאות 3-4 לעיל).

11. כמפורט לעיל, ניהול המשפט הסתיים וכך גם שלב סיכומי הצדדים, בכתב ובעל-פה, והתיק ממתין להכרעת דינו של בית המשפט. אכן המשיב נתון במעצר כבר תקופה ממושכת, ומן הראוי כי בית משפט קמא יעשה מאמץ מיוחד כדי לתת את הכרעת דינו במועד קרוב. עם זאת יש לזכור, כי אין טענה שההליך לא התנהל באופן תקין, כי מדובר בתיק מורכב, וכי שלב הסיכומים הושלם לפני כ- 3 חודשים בלבד.

בנסיבות אלה אין לומר כי העיכוב במתן הכרעת הדין הוא בלתי סביר. על כן ובהתחשב בכלל הנסיבות, אין הצדקה בשלב זה של ה"ישורת האחרונה" של ההליך להיענות לבקשת המשיב לבחון חלופה של פיקוח אלקטרוני .

12. אשר על כן אני נעתר לבקשת המדינה ומורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים החל מיום 13.10.2015, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם. חזקה על בית משפט קמא כי יעשה כל מאמץ למתן הכרעת דינו במועד מוקדם ככל האפשר.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ו (11.10.2015).

ש ו פ ט